

II. stretnutie

Téma: Slávenie

Mt 22, 1 - 14

Ježiš im znova hovoril v podobenstvách: "Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý vystrojil svadbu svojmu synovi. Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu. Ale oni nechceli ísť. Znova poslal iných sluhov s odkazom: "Povedzte pozvaným: Hostinu som už prichystal, voly a kŕmny dobytok sú pozabíjané a všetko je pripravené; poďte na svadbu!" Ale oni na to nedbali a odišli: jeden na svoje pole, iný za svojím obchodom. Ostatní jeho sluhov pochytili, potupili a zabili. Kráľ sa rozhneval, poslal svoje vojská, vrahov zahubil a ich mesto podpálil. Potom povedal svojim sluhom: "Svadba je pripravená, ale pozvaní jej neboli hodni. Choďte preto na rázcestia a všetkých, čo nájdete, zavolajte na svadbu." Sluhovia vyšli na cesty a zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých; a svadobná sieň sa naplnila hosťami. Keď kráľ vošiel pozrieť si hostí, zbadal tam človeka, ktorý nebol oblečený do svadobného odevu. Povedal mu: "Priateľu, ako si sem mohol vojsť bez svadobného odevu?" On onemel. Tu kráľ povedal sluhom: "Zviažte mu nohy i ruky a vyhoďte ho von do tmy; tam bude plač a škrípanie zubami." Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených."

Zamyslenie

Každý z nás to zažil. Svadby, jubileá, hostiny. Keď má náš dobrý priateľ, s ktorým sme vyrastali životné jubileum, tak sa potrebujeme nachystať: dôstojne sa obliecť, upraviť sa, kúpiť dar, urobíme si voľno, prípadne na druhý deň zoberieme dovolenku v práci, aby sme dobrému priateľovi venovali náš čas bez stresu. Slávenie jubilea si vyžaduje čas, prípravu a naladenie sa. Všetci teda radi oslavujeme a sú rôzne príležitosti osláv aj ich rôzne formy (niektoré sú pozdvihnutím človeka k naplneniu človečenstva, niektoré sú pod úroveň človečenstva). Oslavovať sa dá rôzne. My v Cirkvi slávime sviatosti, a slávime ich tak, ako to v nás upevňuje aj Katechizmus: slávime ich vzhľadom na to, že všetky sviatosti sú späté s Kristovým veľkonočným tajomstvom. Dalo by sa povedať, že kto neuveril v Krista ukrižovaného a zmŕtvychvstalého, kto sa s ním nestretol, nevie sláviť, nevie sa radovať (aj keby mal pivnicu naplnenú tým najlepším vínom). Kto sa nestretol s ukrižovaným a zmŕtvychvstalým Kristom ten sa nevie radovať. Lepšie povedané ešte nezažil, čo je to skutočná radosť. Kto sa stretol s Kristom ten sa vie radovať, a to aj v krížoch (hoci vtedy tomu nehovoríme radosť ale nádej). Radosť, ktorú prežívame v Cirkvi je radosť v Kristovi, ktorý nás privádza skrze sviatosti k tomu, aby sme Ho spoznali, aby sme Ho počuli, aby sme Ho videli. Práve preto máme sviatosti, aby sme vedeli zachytiť, že Boh je tu, že nie sme na život sami. Asi najčastejším slávením v Cirkvi je slávenie Eucharistie, zvlášť v nedeľu. V prvý deň týždňa (v nedeľu) Kristus vstal z mŕtvych. Preto sa pre kresťanov stala nedeľa prvým zo všetkých dní, „dňom Pána“. Slávenie nedele znamená jej svätenie, teda: oddýchnuť si od práce, urobiť si čas na rodinu a priateľov, spomaliť život a zúčastniť sa sv. omše. Ako nám však tieto veci idú? Vieme sláviť? Ako slávime nedeľnú sv. omšu? Neraz sa stáva, že rodiny dobehujú, lebo je zložitá všetkých nachystať a prísť načas. Kňazi slúžia viac omší, a možno sa slávenie sv. omše pre nich stalo rutinou. Starší sú možno jedinou kategóriou ľudí, ktorí sa na sv. omšu pripravujú modlitbou ruženca a nakoniec sú neraz radi, keď je sv. omša kratšia, lebo zdravotné problémy im nedovoľujú dlhší pobyt v kostole. Keď sú slávnosti, už nás akosi prešla chuť všetko nachystať či nacvičiť a zhodíme to na skutočnosť, že je to aj tak iba forma, a že dôležité je „srdce“ a „jednoduchosť“ (neraz slávnosti radšej „zbučame“ než, aby sme ich prežili vo veľkej paráde; inokedy nás parády naozaj nevovádzajú do modlitby ale

skôr odvádzajú od Krista, ktorý je pôvodcom vzťahu medzi nami a Bohom). Niektoré s týchto problémov potrebujeme prežiť ako kríž, no na niektorých sa dá pracovať. Jediné prípravou sa dá skvalitniť akékoľvek slávenie a teda určite aj slávenie sv. omše. Ježiš pripodobnil nebeské kráľovstvo kráľovi, ktorý vystrojil svadbu svojmu synovi. Celý život Cirkvi sa má podobáť príprave na túto svadbu. Dokonca máme ju prežívať každý deň. Každý deň máme nosiť rúcho milosti posväcujúcej, ktorá je samotným slávením Božej lásky. Pri spoločnom slávení sme pozvaní vidieť Krista nielen vo sviatostiach ale aj jeden v druhom, preto nemôžeme pristupovať jeden k druhému hocijako, ale slávnostne, s úctou. Tak sa náš život premieňa na ustavičnú modlitbu. A dobre vieme, čo je modlitba - v modlitbe sme s Bohom. Slávenie sviatostí je slávením života, lebo liturgiu slávi celé spoločenstvo, Kristovo telo zjednotené so svojou Hlavou. Liturgické slávenia nie sú súkromné slávenia, ale slávenia Cirkvi, ktorá je „sviatosťou jednoty“, čiže svätým ľudom zhromaždeným a usporiadaným pod vedením biskupov. Keď ju takto slávime povznesení ponad znaky, sme už v nebeskej liturgii, kde je slávenie naplno spoločenstvom a sviatkom.

Pomocné otázky pre diskusiu

„Spoločné putovanie“ je možné iba vtedy, pokiaľ vychádza zo spoločného počúvania Božieho slova a slávenia Eucharistie.

- Aké miesto má v mojom prežívaní života s Bohom liturgia, zvlášť nedeľná bohoslužba?
- Vnímam liturgické slávenia predovšetkým ako úkon svojej osobnej zbožnosti, alebo ako prejav života celého Božieho ľudu?
- Aké formy liturgického slávenia a spoločnej modlitby uprednostňujeme v našom spoločenstve a prečo (svätá omša, adorácia, pobožnosti...)?
- Aké služby sú rozvinuté v liturgickom slávení v našej farnosti či spoločenstve? Ktoré by mohli byť rozvinuté tak, aby bola liturgia odrazom rozmanitosti služieb a chariziem kresťanov?
- Aké kroky robíme k zapojeniu nových prichádzajúcich do našej farnosti (spoločenstva) tak, aby sa cítili byť prijatí?
- Ako je prežívaná sviatosť krstu? Tak, aby vyjadrovala prijatie do spoločenstva farnosti? - Čo robím preto, aby som viac poznával tých, ktorí spolu so mnou slávia bohoslužbu?
- Premýšľam v našej farnosti o nových formách aktívneho zapájania všetkých do liturgie?
- Prežívame modlitbu príhovorov počas svätej omše tak, aby jednotlivé prosby odrážali aktuálne potreby miestneho spoločenstva?
- Viem prežívať sv. omšu ako slávenie? Čo mi v tom bráni? Ako môžem prispieť k tomu, aby nám v našej farnosti (kostole, spoločenstve) spoločné slávenie bohoslužieb „chutilo“?